

Dániel könyve – Harmadik संख्या

Kettős látomások

Jeff Pippenger

2023-11-25

Jelenleg Dániel könyvében a 3Mózes huszonhat „hét idejével” foglalkozunk. Rejtve van azok előtt, akik úgy döntöttek, hogy behunyják szemüket, de ott van azok számára, akik látni kívánnak. Dániel könyvének nyolcadik fejezeténél, a tizenharmadik versnél kezdjük.

Azután hallottam, hogy egy szent beszél, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg tapodtatásnak adassék? Dániel 8:13.

A vers ezzel a szóval kezdődik: „akkor”, és különbséget tesz a prófétai történelem ama látomása és aközött, amelyet Dániel az előző tíz versben éppen látott. A fejezet első és második verse megjelöli azt az évet, amikor Dániel a látomást kapta, és azt is, hogy azt az Ulaj folyó mellett kapta. A harmadik versről a tizenkettedik versig „látja” a prófétai történelem látomását. „Azután” egy mennyei párbeszédet „hall”, amely egy kérdésből és egy válaszból áll. A tizenötödik versben kutatni kezdi, mit jelentett a prófétai történelemnek az a látomása, amelyet éppen „látott”. Alapvető fontosságú felismerni a különbséget aközött a látomás között, amelyet Dániel a harmadiktól a tizenkettedik versig „látott”, és a mennyei párbeszéd között, amelyet „hallott” — mert ezek két különböző látomás.

A ti szemeitek pedig áldottak, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Máté 13:16.

A tizenharmadik versben feltett kérdés ez: „Meddig tart a látomás?”, és a „látomás”-nak fordított szó más héber szó, mint a tizenhatodik versben „látomás”-nak fordított szó.

És emberi hangot hallottam az Ulaj partjai közül, amely szólt, és ezt mondta: Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Dániel 8:16.

Amikor két különböző héber szót az angol „vision” szóval fordítottak, a Leviticus huszonhat „hét ideje” „nyilvánvalóan rejtetté” vált. Azok a bibliai kutatók, akik megelégednek azzal, hogy csupán a felszínt érintsék, e két különböző héber szót ugyanannak tekintik, de ezt a maguk veszedelmére teszik.

„A felszínen való átsiklás kevés haszonnal jár. Ahhoz, hogy valaki megértse azt, alapos vizsgálódásra és komoly, megerőltető tanulmányozásra van szükség. Az Igében vannak olyan igazságok, amelyek olyanok, mint a felszín alatt rejtőző drága ércerek. Ha az ember úgy kutat utánuk, ahogyan aranyat és ezüstöt ás, a rejtett kincsek feltárulnak. Bizonyosodj meg arról, hogy az igazság bizonyítéka magában a Szentírásban van. Egyik írásmagyarázó kulcs a másik Írás megnyitásához. A gazdag és rejtett jelentést Isten Szentlelke bontja ki, világossá téve az Igét értelmünk számára: »A te igéid megnyilatkozása világosságot ad; értelmessé teszi az együgyűeket.«” Fundamentals of Christian Education, 390.

Azt a tájékoztatást kapjuk, hogy Isten Igéjében „minden ténynek megvan a maga jelentősége”, és ha úgy döntünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk azt a tényt, miszerint a nyolcadik fejezetben két különböző héber szó szerepel, amelyeket „látomás”-nak fordítanak, akkor magunk vagyunk felelősek azért, hogy laodiceai vakságot idézzünk elő önmagunkon. A régi mondás így szól: „senki sem olyan vak, mint aki nem akar látni.”

„A Biblia magában foglalja mindazokat az elveket, amelyeket az embereknek meg kell érteniük ahhoz, hogy alkalmassá legyenek akár erre az életre, akár az eljövendő életre. És ezeket az elveket mindenki megértheti. Senki, akiben megvan a készség tanításának értékelésére, nem olvashat el egyetlen szakaszt sem a Bibliából anélkül, hogy abból ne nyerne valamilyen hasznos gondolatot. Ám a Biblia legértékesebb tanítása nem alkalmi vagy elszigetelt tanulmányozás által nyerhető el. Az igazság átfogó rendszere nincs úgy bemutatva, hogy azt a sietős vagy felületes olvasó felismerhesse. Kincseinek nagy része mélyen a felszín alatt rejlik, és csak szorgalmas kutatás és kitartó erőfeszítés által szerezhető meg. Azokat az igazságokat, amelyek ezt a nagy egészet alkotják, ki kell kutatni és össze kell gyűjteni, »itt egy keveset, ott egy keveset«. Ézsaiás 28:10.”

„Ha ily módon felkutatjuk és egybegyűjtjük őket, azt fogjuk találni, hogy tökéletesen illenek egymáshoz. Mindegyik evangélium kiegészíti a többi, minden prófécia egy másiknak a magyarázata, minden igazság valamely más igazságnak a kibontakozása. A zsidó rendtartás előképei az evangélium által válnak világossá. Isten igéjében minden alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek a maga jelentősége. És a teljes szerkezet, mind tervében, mind kivitelében, bizonyosságot tesz Szerzőjéről. Ilyen szerkezetet az Örökkévalóén kívül semmiféle értelem nem gondolhatott el, sem nem alkothatott meg.” Nevelés, 123.

A „látomás” szó tízszer fordul elő Dániel könyvének nyolcadik fejezetében, ám e tíz előfordulás két különböző héber szót takar, és e szavak jelentése nem azonos. Ha ugyanazt jelentették volna, Dániel mind a tíz esetben csak az egyik szót használta volna. Dániel két szót írt, mert e két szó mindegyike saját jelentéssel bír, és az egyik olyan látomást jelöl, amelyet Dániel „látott”, a másik pedig olyat, amelyet „hallott”. A tizenharmadik versben a „látomás”-nak fordított szó a *châzôn*, és jelentése: „látvány”, vagy „látomás”, „álom” vagy „kijelentés”. Meghatározása és Dániel szóhasználata alapján ezt a „prófétai történelem látomásának” nevezem.

Dániel könyvének nyolcadik fejezetében, az első versben Dániel ezt mondja: „látomás jelent meg nekem”, a második versben pedig kétszer is kijelenti, hogy „látomásban láttam”. Ezután a tizenharmadik versben felhangzik a kérdés: „meddig tart a látomás?” Mindezekben az esetekben a használt héber szó a *châzôn*. Majd a tizenötödik versben ahhoz az időponthoz érkezünk, amely talán a legfontosabb, amikor Dániel ugyanezt a szót használja, mert ezt mondja: „amikor én” ... „láttam a látomást, és kerestem annak értelmét”. Miután Dániel látta a *châzôn* látomást, meg akarta érteni, mit jelent. Ez olyan tény, amelynek nagy jelentősége van a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” e fejezetben való elrejtésére nézve.

A tizenhetedik és a huszonhatodik versben a *châzôn* szót is használja. A „látomás” szó tízszer fordul elő Dániel könyvének nyolcadik fejezetében, és e tíz előfordulás közül hét esetben a *châzôn* szó áll. Dániel a másik, „látomás”-nak fordított héber szót négyszer használja. Ez a másik héber

szó a mar'eh, és jelentése: „megjelenés”.

A châzôn hétszer fordul elő Dániel nyolcadik fejezetében, a mar'eh pedig négyszer, és együtt ezek felelnek meg annak a tíz előfordulásnak, ahol az angol „vision” szó szerepel Dániel nyolcadik fejezetében. Hét meg négy az tizenegy, mert az egyik alkalommal, amikor Dániel a mar'eh szót használta, azt éppen úgy fordították, ahogyan meg van határozva; ugyanis a tizenötödik versben, amikor Dániel „kereste az értelmét” a prófétai történelmet ábrázoló châzôn látomásnak, „megállt előtte” „egy férfihoz hasonló megjelenés”. A „megjelenés” szó a mar'eh. Ezért Dániel a mar'eh szót négyszer használja Dániel nyolcadik fejezetében, és egyszer elsődleges jelentésével összhangban „megjelenés”-nek fordítják, a másik három alkalommal pedig „látomás”-nak.

Nem kívánok semmiféle bírálatot megfogalmazni azokkal a férfiakkal szemben, akik a King James Bibliát lefordították. Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a tizenharmadik versben található a King James Bibliában az egyetlen hozzáadott szó („áldozat”), amelyről az ihletés határozottan kijelenti, hogy „nem tartozik a szöveghez”. Az ihletés továbbá azt is kijelenti, hogy ezt a hozzáadott szót „emberi bölcsesség” tette hozzá. Ugyanabban a fejezetben két különböző héber szó egyaránt ugyanazzal az angol szóval került fordításra. Annak felismerése, hogy e két szó között különbség van, mélységesen fontos.

És lőn, amikor én, Dániel, láttam a látomást, és kerestem annak értelmét, íme, elém állt valaki, aki férfihoz hasonló volt. És emberi hangot hallottam az Ulai partjai közül, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Dániel 8:15, 16.

Miközben Dániel „kereste az értelmét” annak a „châzôn-látomásnak”, amelyet éppen „látott”, Krisztus azt mondja Gábielnek, hogy „értesse meg” Dániellel a „mar'eh-látomást”, amelyet éppen „hallott”. Dániel a prófétai történelem látomását akarta megérteni, ám Krisztus, akit a tizenharmadik vers Palmoniként („ama bizonyos szent, aki szólt”) azonosított, arra utasította Gábielt, hogy a „mar'eh-látomást” értesse meg Dániellel, ne a „châzôn-látomást”. A tizenötödik és tizenhatodik versekben Gábiel kijelölt feladata az, hogy megértesse Dániellel a „mar'eh-látomást”, vagyis azt a szót, amelyet „látomásnak” fordítanak, noha jelentése „megjelenés”, nem pedig a prófétai történelem látomása, amelyet Dániel meg akart érteni. Gábiel megbízatásának felismerése nélkül a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” nyilvánvalóan is rejtve marad.

A huszonhatodik versben mindkét héber szó, amelyet „látomás”-nak fordítanak, ugyanabban a versben található, és ez a vers válik Dániel „hét időről” szóló bizonyágtétele igazságának feltárásához vezető egyik elsődleges kulcsá.

És az estére és reggelre vonatkozó látomás, amely megmondatott, igaz; azért zárd be e látomást, mert sok napra szól. Dániel 8:26.

A huszonhatodik versben az „estékről és reggelekről” szóló látomás a mar'eh látomás, amelynek jelentése: „megjelenés”; az a látomás azonban, amelyet „be kellett pecsételni”, a prófétai történelemre vonatkozó châzôn látomás. Az „esték és reggelek” kifejezés az, ami elkülöníti és azonosítja a két látomás közötti különbséget. Ezt a Biblia létrejöttében szerepet játszó emberi

tényező újabb szemléltetésével teszi. Az emberi tényező nemcsak azokból a prófétákból állt, akik feljegyezték a Biblia szavait, hanem azokból is, akik lefordították a Bibliát. A Biblia, miként Krisztus is, az istenség és az emberség egyesülését képviseli. Ez az emberség a történelem folyamán szállt alá, Ádám-tól fogva, a bűnbeesése után, egészen azokig, akik feljegyezték és lefordították a Bibliát. Krisztus és a Biblia egyaránt Isten Igéje, és Isten Igéje tiszta, mert az egyesülésben jelen levő istenség mindig felülírta mindazokat a korlátokat, amelyek a testben léteztek.

Pál, Jézus Krisztus szolgálója, elhívott apostol, kiválasztva az Isten evangéliuma számára, (amelyet Ő előre megígért az Ő prófétái által a szent írásokban,) az Ő Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, aki test szerint Dávid magyából származott. Róma 1:1–3.

Az „este és reggel” kifejezés ismételt előfordul Isten Igéjében, és mindenütt „este és reggel”-nek van fordítva, miként a huszonhatodik versben is, valamint miként oly gyakran fordítatik a Teremtés történetében Mózes első könyvében, amely ismételt ezt mondja: „és lett este és lett reggel...”. Valójában pedig — és minden ténynek megvan a maga jelentősége (és e tény megértése elengedhetetlen) — a Bibliában az egyetlen hely, ahol az „este és reggel” kifejezés nincs „este és reggel”-nek fordítva (miként a huszonhatodik versben), Dániel nyolcadik fejezetének tizennegyedik verse. Ott, és egyedül ott Isten Igéjében az „este és reggel” kifejezés egyszerűen csak „napok”-nak van fordítva.

És ezt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztítatik a szenthely. Dániel 8:14.

Tizenkét verssel később, Dániel ugyanazon fejezetében, a héber „este és reggel” kifejezést úgy fordítják, ahogyan mindig is; ám abban a versben, amely az adventizmus központi oszlopa és alapja, a kifejezést egyszerűen „napok”-nak fordítják. Miféle befolyás vezette a King James Biblia fordítóit arra, hogy ilyen kirívó ellentmondást tegyenek? A huszonhatodik versben a kifejezést a Biblia többi részében előforduló minden más esetével összhangban fordították. Ám a huszonhatodik vers előtt tizenkét verssel, a tizennegyedik versben emberségük különös megkülönböztetést helyezett a tizenharmadik vers kérdésére adott válasza. A tizenharmadik vers kérdése pedig magában foglalta azt az egyetlen szót (áldozat), amelyet nem lett volna szabad a Bibliához hozzáadni. Isten azt akarta, hogy a tizennegyedik vers igen mélyreható és egyedülálló módon emelkedjék ki. Ezzel egyúttal azt is megjelölte, amit Gábielnek azt a megbízást adta, hogy Dániellel megértesse.

A tizenhatodik versben Jézus megparancsolta Gábielnek, hogy értesse meg Dániellel a mar'eh látomást, annak ellenére, hogy Dániel a prófétai történelem châzôn látomását igyekezett megérteni. A huszonhatodik vers azt mondja, hogy az „estékről és reggelekről szóló látomás, amely kijelentetett”, „igaz” volt. A châzôn látomás prófétai „látás” volt, a mar'eh látomás azonban „kijelentetett”, mert elhangzott. A tizennegyedik versben hangzott el, amikor Palmoni ezt mondta: „kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága.” A huszonhatodik vers az „esték és reggelek” kifejezést használja, és ezt azonosítja azzal a látomással, amely „kijelentetett”, hogy megkülönböztesse a két látomást Dániel nyolcadik fejezetében. A prófétai

történelem látomása, amelyet Dániel „látott”, és amelyet meg akart érteni, különbözött attól a látomástól, amely „elhangzott”, és amelyet Dániel „hallott”. Még fontosabb, hogy az a látomás, amelyet Dániel „hallott”, volt az a látomás, amelynek megértését Gábielnek meg kellett adnia Dániel számára.

A Szent Biblia megalkotásában részt vevő emberi tényező Dániel nyolcadik fejezetében tízszer jegyezte fel a „látomás” szót, és ezáltal elrejtette a különbségtételt az egyik, „látott” látomás és a másik, „hallott” látomás között. Ezzel elhomályosította azt a hangsúlyt, amely azonosítja, hogy Krisztus szándéka az volt, hogy Dániel mindenekelőtt az általa „hallott” látomást értse meg, nem pedig az általa „látott” látomást. Most már szemügyre vehetjük, mit tesz Gábiel annak érdekében, hogy teljesítse megbízatását.

És odajött ahhoz a helyhez, ahol álltam; és amikor odajött, megrémültem, és arccal a földre borultam; de ő így szólt hozzám: Értsd meg, embernek fia, mert az elrendelt vég idejére szól a látomás. Miközben pedig beszélt velem, mély álomba merültem, arccal a föld felé; de megérintett engem, és talpra állított. És ezt mondta: Íme, tudtadra adom, mi lesz a felháborodás végső idején; mert a megszabott időben lesz a vég. Dániel 8:17–19.

Gábiel most kezdi meg azt a munkáját, hogy megértést adjon Dánielnek a kétezer-háromszáz estéről és reggelről szóló látomás felől, amely igaz. Először tudatja vele, hogy a prófétai történelem látomása, a châzôn-látomás, „a vég idején” lesz. Ezután, miközben Dániel prófétai álomban volt, Gábiel megérintette Dánielt, és egyenesen talpra állította. Tudatja vele: „Megismertetem veled.”

Ezt mondta Palmoni (Krisztus) Gábielnek, hogy tegye, amikor így szólt: „Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel az esték és reggelek mar’eh látomását.” Gábiel azt mondja, hogy tudatni fogja Dániellel, „mi lesz a harag végső idején”. Íme, ott van! Ott van a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét ideje”! El van rejtve éppen azon prófétai módszer által, amelyről Gábiel ismételten bizonyosságot tetetett a prófétákkal, és amelynek alkalmazására vezette őket írásaikban! Az a módszer ez: „szabályra szabály, itt egy kevés, ott egy kevés.”

Uriah Smith a „Thoughts on Daniel and the Revelation” című könyvében (amellyel minden adventistának, sőt még szomszédaiknak is ismerősnek kellene lenniük) a Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenhetedtől tizenkilencedikig terjedő verseihez a következő megjegyzést fűzi:

„Miután általános kijelentést tett arról, hogy a rendelt időben eljön a vég, és hogy tudatni fogja vele, mi lesz a harag végső idején, hozzáfog a látomás magyarázatához. A haragot úgy kell érteni, mint amely egy időszakot foglal magában. Mely időt? Isten megmondta népének, Izraelnek, hogy gonoszságuk miatt rájuk árasztja haragját; és így adott rendelkezést Izrael „istentelen gonosz fejedelme” felől: „Vedd le a süveget, és tedd le a koronát.... Rommá teszem, rommá teszem, rommá teszem azt; és nem lesz többé, mígnem eljön az, akié a jog, és neki adom azt.” Ezékiel 21:25–27, 31.

„Ez Isten haragjának időszaka az Ő szövetséges népe ellen; az az időszak, amely alatt a szentélyt és a sereget lábbal tiporják. A fejdísz eltávolították, és a koronát levették, amikor Izrael Babilon királyságának uralma alá került. Ismét felforgattatott a médek és perzsák által, ismét a görögök által, ismét a rómaiak által, összhangban azzal, hogy a próféta háromszor

ismétli e szót. A zsidók pedig, miután elvetették Krisztust, hamarosan szétszórattak a föld színén; és a lelki Izráel átvette a szó szerinti mag helyét; ők azonban földi hatalmak uralma alatt vannak, és azok alatt is lesznek mindaddig, míg Dávid trónja ismét felállítatik,—míg eljön Ő, aki annak jogos örököse, a Messiás, a békesség Fejedelme, és akkor néki adatik. Akkor a harag megszűnik. Hogy mi fog történni ennek az időszaknak a legvégén, azt az angyal most tudatni fogja Dániellel.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 201, 202.

Az a „harag”, amelyet Smith azonosít, akkor kezdődött, amikor Manassét az asszírok Kr. e. 677-ben Babilonba hurcolták. Sajnos Smith Sedékiás megdöntését Kr. e. 586-ban veszi alapul, és azt jelöli meg a tizenkilencedik vers „haragja” időszakának kezdőpontjaként. Smith egyszerűen nem foglalkozik azzal, mit jelent az, hogy a vers „a harag végső végét” említi. Úgy kezeli, mintha egyszerűen csak „haragról” volna szó, holott ha a haragnak van „végső vége”, akkor a nyelvtan és a logika megköveteli, hogy legyen legalább egy „első vége” is a haragnak. Smith tudta, hogy a hetvenéves fogság Nabukodonozor Jójákím elleni első támadásával kezdődött Kr. e. 606-ban, mégis úgy határozta meg a harag időszakának kezdetét, hogy azt Nabukodonozor harmadik támadásához kapcsolta, amelyet Sedékiás, az utolsó júdai király ellen hajtottak végre.

„Noha az ő [Dániel] korai életéről részletesebb beszámolóink van, mint bármely más prófétaéről, születését és származását mégis teljes homály fedi, kivéve annyit, hogy királyi nemzetségből való volt, valószínűleg Dávid házából, amely ekkorra igen népessé vált. Először Júda nemes foglyainak egyikeként tűnik fel Nabukodonozornak, Babilon királyának első esztendejében, a hetvenéves fogság kezdetén, Kr. e. 606-ban. Jeremiás és Habakuk még akkor is hirdették próféciáikat. Ezékiel nem sokkal később kezdte meg működését, és valamivel utóbb Abdiiás; de mindketten évekkel befejezték munkájukat Dániel hosszú és ragyogó pályafutásának vége előtt. Mindössze három próféta követte őt: Aggeus és Zakariás, akik rövid ideig egy időben gyakorolták a prófétai tisztelet, Kr. e. 520–518 között, valamint Malakiás, az Ószövetség prófétái közül az utolsó, aki rövid ideig virágzott Kr. e. 397 táján.” Uriah Smith, *Dániel és a Jelenések*, 19.

Smith helyesen azonosította a tizenkilencedik vers „felindulását” mint egy időszakot. Helyesen azonosította ezt az időszakot mint a szenthely és a sereg letiprását, összhangban Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik versével, és helyesen azonosította a végpontot mint 1844. október 22-ét.

Smith részben helyesen látta, de elszalasztotta az igazságot azáltal, hogy azt tette, ami prófétai alkalmazásainak jellegzetessége volt. Engedte, hogy a történelem irányítsa a prófétai ige értelmezését, ahelyett hogy a prófétai ígét engedte volna irányítani a történelemtől alkotott megértését. Ha megengedjük, hogy a Biblia határozza meg a prófétai történelmet, akkor helyes ismeretek birtokában közelíthetünk a történelemhez.

A Biblia azt tanítja, hogy akitől az ember legyőzetik, annak szolgájává lesz.

Miközben szabadságot ígérnek nekik, ők maguk a romlottság szolgái; mert akit valaki legyőz, annak a rabszolgájává is lesz. 2 Péter 2:19.

Manassét Kr. e. 677-ben fogságba hurcolták Babilonba. Ott történt, hogy Júda legyőzetett és szolgaságba vitetett. Ez az a kiindulópont, amely mind az 1843-as, mind az 1850-es táblázaton szerepel, s amelyet White testvér helyesként hagy jóvá. Smith Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versének megtiprását Sedékiással, Júda utolsó királyával kezdi. Sedékiás egy fokozatos ítélet vége volt, nem pedig a kezdete. White testvér azonosítja, hogy Manassé babiloni fogsága annak „foglalója” volt, aminek be kellett következnie. A „foglaló” előleg, és egy olyan vásárlás kezdetét jelöli, amelyet további befizetések követnek.

„A próféták hűségesen folytatták intéseiket és buzdításaikat; félelem nélkül szóltak Manasséhoz és népéhez; de üzeneteiket megvetették; az elpártolt Júda nem hallgatott rájuk. Annak komoly előjeleként, hogy mi fog bekövetkezni a néppel, ha továbbra is megátalkodott marad, az Úr megengedte, hogy királyukat egy asszír katonákból álló csapat foglyul ejtse, akik „bilincsbe verték, és Babilonba vitték”, ideiglenes fővárosukba. Ez a nyomorúság magához térítette a királyt; „könyörgött az Úrnak, az ő Istenének, és igen megalázta magát atyái Istene előtt, és imádkozott hozzá; és Ő meghallgatta őt, és meghallotta könyörgését, és visszavitte őt Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismerte meg Manassé, hogy az Úr az Isten.” 2Kronikák 33:11–13. Ám ez a bűnbánat, bármily figyelemre méltó volt is, túl későn jött ahhoz, hogy megmentse az országot a bálványimádó gyakorlatok éveinek megrontó befolyásától. Sokan megbotlottak és elbuktak, hogy többé fel ne keljenek.” Próféták és királyok, 382.

Manassé jelentette annak a „foglalónak” a kezdetét, amely megindította a „hét idő” „átkát”, vagyis az utolsó „felháborodást”, mert az „első felháborodás” már elkezdődött, amikor az északi királyságot Kr. e. 723-ban fogságba vitték. Azután Jójákím bukásakor, amikor Dánielt fogságba hurcolták, Jeremiás által megjelölt hetvenévi fogság Kr. e. 606-ban vette kezdetét. Jójákím után két királlyal később Jeruzsálem elpusztult, és Júda utolsó királya, Sedékiás végignézte, amint fiai szemeláttára megölettek; ezután kivájták a szemét, és fogolyként Babilonba hurcolták.

Smith a teljes fokozatos ítéletet Sedékiásnak tulajdonította, és Sedékiás ítéletét használta fel feltevése bizonyító igéjeként. Sedékiás ítélete, aki a „gonosz és istentelen fejedelem” volt, valóban jelezte, hogy Júda koronáját el kell távolítani mindaddig, amíg Krisztus el nem jön, hogy országot alapítson. Smith ezt mondta: „földi hatalmak uralma alatt vannak, és az alatt is lesznek mindaddig, míg Dávid trónja ismét fel nem állítatik, — míg el nem jön az, aki annak jogos örököse, a Messiás, a békesség Fejedelme, és akkor neki adatik.” 1844. október 22-én, Dániel könyve hetedik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verse teljesevésként Krisztus, az Emberfiaként ábrázolva, az Atya elé járult, hogy országot vegyen át.

Láttam az éjjeli látomásokban, és íme, az ég felhőivel jött valaki, aki hasonló volt az Ember Fiához; eljutott az Öregkorúhoz, és odavezették őt eléje. És adatott neki uralom, dicsőség és királyság, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt szolgálja; uralma örökkévaló uralom, amely nem múlik el, és királysága olyan, amely nem pusztul el. Dániel 7:13, 14.

White nővér megerősíti, hogy Dániel könyve hetedik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verse 1844. október 22-én teljessé lett.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való eljövetele a szentély megtisztítására, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úrnak az ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás jövendölt meg — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt ábrázolja a vőlegénynek a menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 426.

Smith nem foglalkozott „a harag utolsó végének” kulcselemével. Elkerülte azt a bibliai alapelvet, amely azonosította, hogy Júda Manassé idejében jutott vereségre, és hogy a fogság, amely Cidkija előtt két királlyal kezdődött, szintén azt jelezte, hogy Júda már Cidkija sorsának beteljesedése előtt Babilon uralma alá került. E nyilvánvaló mulasztások ellenére mégis ezt állította: „itt van Isten haragjának időszaka az ő szövetséges népe ellen; az az időszak, amely alatt a szenthelyet és a sereget megtapossák.” Ennélfogva közvetlenül összekapcsolja „Isten haragjának időszakát” Dániel könyve nyolcadik fejezetével, valamint a tizenharmadik vers „meddig” kérdésével. A válasz a tizennegyedik versben ez volt: 1844. október 22-éig.

A babiloni szolgaságba való szétszórás fokozatos történelmi folyamat volt, amely Kr. e. 677-ben kezdődött, és 1844-ig tartott. Ez az időszak kétezer-ötszázhusz évnek felel meg, ami természetesen a 3Mózes huszonhat „hét ideje”. Ennek az időszaknak a vége 1844. október 22-én Dániel számára második tanúbizonyságul szolgált a huszonháromszáz estéről és reggelről szóló „mar’eh látomás” tekintetében.

Gábiel azt a megbízatást kapta, hogy értesítse meg Dániellel azt a látomást, és amit Gábiel tett, az az volt, hogy második tanúbizonyságot szolgáltatott 1844. október 22-ének mint vég dátumnak a megerősítésére. Nemcsak második tanúbizonyságot adott mindkét idői prófécia beteljesedése dátumának megállapítására, hanem, amint Smith helyesen rámutatott, az az időszak is, amely 1844 második tanúbizonyságához kapcsolódott, a tizenharmadik versben úgy lett azonosítva, mint az az időtartam, amely alatt a szentély és a sereg megtapostatik. A tizenharmadik versben feltett kérdés így hangzik: „Meddig tart a látomás a mindennapi áldozat felől, és a pusztító vétek felől, hogy mind a szentély, mind a sereg megtapodtassék?” Ez az időszak a Leviticus huszonhat „hét ideje” volt.

Amit Smith nem látott meg, vagy nem azonosított, az az volt, hogy a tizenkilencedik vers „haragja” e harag „végső ideje” volt. Ha van „végső”, akkor van „első” is, és Dániel a tizennegyedik fejezetben azonosítja, mikor ért véget az „első harag”. A sötét középkor idején uralkodó pápaságot azonosítja, és kijelenti, hogy a pápaság addig boldogul majd, amíg a harag be nem teljesedik, vagyis véget nem ér.

A király pedig a maga tetszése szerint cselekszik; fölemeli és felmagasztalja magát minden isten fölé, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg a harag be nem telik; mert ami elvégeztetett, meglesz. Dániel 11:36.

A harminchatodik verset széles körben úgy értelmezik, mint azt a verset, amelyet Pál apostol a thesszalonikaiakhoz írt második levelében parafrázál.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket; mert az a nap addig nem jön el, míg be nem következik előbb a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki ellene veti magát és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentisztelet tárgyának neveznek; úgyhogy mint Isten belül az Isten templomába, önmagát mutogatván, hogy ő Isten. 2 Thessalonika 2:3, 4.

Pál „bűn embere”, aki egyben „a veszedelem fia” is, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentisztelet tárgyának neveznek”, ugyanaz a „király” is, aki „kedve szerint cselekszik; és felmagasztalja magát, és fölébe emeli magát minden istennek”. Mindkét szakasz a római pápára utal. Dániel azt írja, hogy a pápa szerencsésen előhalad, vagyis előretör, mígnem „betelik a harag”. A harag a harminchatodik versben „el volt határozva”. Az „elhatározva” szó jelentése: „megsebezni”.

A pápaság 1798-ban kapta „halálos sebét”, és azon a ponton az „első harag” beteljesedett, illetve véget ért. A „beteljesedik” szó jelentése: véget érni vagy megszűnni. A nyolcadik fejezet tizenkilencedik versében „a harag” vége annak az időszaknak a végét jelölte, amely alatt a szentélynek és a seregnek megtapostatásban kellett részesülnie. Ez 1844-ben ért véget, az „első” harag azonban 1798-ban ért véget.

Az „utolsó felháborodás” 1844-ben ért véget, kétezer-ötszázhusz évvel azután, hogy Manassé királyt Kr. e. 677-ben az asszírok Babilonba hurcolták. Az „első” felháborodás 1798-ban ért véget, kétezer-ötszázhusz évvel azután, hogy Izráel északi királyságát Kr. e. 723-ban az asszírok fogságba hurcolták.

Még többet is lehet mondani a Dániel könyvében rejtetten jelen levő „hét időről”, és erről következő cikkünkben fogunk szólni.

„A laodiceabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz Tanú, Isten teremtésének kezdete: Ismerem a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem forró; bárcsak hideg volnál vagy forró. Így tehát, mivel langymeleg vagy, és sem hideg, sem forró, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.”

„Az Úr itt megmutatja nekünk, hogy az az üzenet, amelyet az általa elhívott szolgák által kell népéhez vinni, hogy figyelmeztessék a népet, nem a béke és biztonság üzenete. Nem pusztán elméleti, hanem minden tekintetben gyakorlati. Isten népe a laodiceabeliekhez szóló üzenetben testi biztonság állapotában van ábrázolva. Nyugalomban vannak, azt gondolva magukról, hogy a lelki előmenetel magasztos állapotában vannak. ‘Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás, a szegény, a vak és a mezítelen.’”

„Micsoda nagyobb csalás érhetné az emberi elmét annál, mint az a meggyőződés, hogy igaza van, amikor teljesen téved! Az Igaz Tanú üzenete Isten népét szomorú önámítás állapotában találja, noha ebben az önámításban őszinték. Nem tudják, hogy állapotuk Isten szemében nyomorúságos. Miközben azok, akikhez az üzenet szól, azzal hízelegnek maguknak, hogy

magasztos lelki állapotban vannak, az Igaz Tanú üzenete valódi állapotuknak – lelki vakságuknak, szegénységüknek és nyomorúságuknak – megdöbbentő leleplezésével összetöri biztonságérzetüket. Ez a bizonyágtétel, oly metsző és szigorú, nem lehet tévedés, mert az Igaz Tanú az, aki szól, és az Ő bizonyágtétele szükségképpen helyes.” Testimonies, 3. kötet, 252.